

Емилио Салгари
Горският вампир

По мнението на някои пътешественици горите на Южна Америка са много по-опасни от африканските. В тях обитават множество хищници, жадни за човешко месо.

Човекът, който минава през тези гори, рискува да загуби живота си буквално на всяка крачка, защото е застрашен не само от зверовете, но и от хвъркатите животни, както и от растенията, под чиято сянка може да заспи вечен сън.

През 1886 г. колонизаторите на Уругвай бяха силно разтревожени. От уста на уста се носеше мълвата, че в буйните гори, къпани от река Токантин, са намерени златни залежи. Огромно число емигранти се стекоха, за да опитат щастието си, като се надяваха, че ще се завърнат в своите отечества с пълни кесии злато.

Между първите пришълци в тези девствени гори бяха братята Пурако – двама славни младежи на по двадесет и пет години, известни със смелостта си. Бяха напуснали Сицилия, за да търсят щастието си в Новия свят.

И двамата бяха работили в златните мини на Ла Плата. Като опитни работници те смятаха бързо да забогатеят и да се върнат щастливо на родния си остров.

Снабдени с едно муле, с оръжие и с хранителни припаси за един месец, Джовани и Марко напуснаха Санта Роза де Дилен и пресякоха десния бряг на Уругвай.

След петнадесетдневно мъчително пътуване те пристигнаха без премеждия в девствените гори, за които се разправяше, че крият в себе си злато.

Огромни дървета се накланяха едно срещу друго, свързани с дълги лиани. По тях бяха накацали червени и зелени папагали, Малкй маймуни с дълги ръце скачаха по клоните и правеха разни чудновати движения.

Братята гледаха с почуда. Едва сега си дадоха сметка за куража си да тръгнат сами всред тези непознати места. Но надеждата да намерят в скоро време богат златен залеж им даваше кураж и те навлизаха все по-навътре в гъстата гора. Стигнаха до една горска полянка, заобиколена с високи кокосови орехи и банани, отрупани с плодове.

– Да спрем тук! – каза Джовани. – Струва ми се, че това място е удобно за бивак. А може би тази почва крие златото, което търсим.

Дълбоко мълчание цареше в околността на полянката. Като че тук нямаше животни, нито пък птици.

Решиха да си построят колиба. Материали не липсваха. След това

сяха да изорат малко земя и да посеят жито и царевица.

Току-що бяха завършили колибата и се канеха да разкопаят наоколо, за да търсят златни залежи, когато от края на гората излезе индианец с огромно телосложение и с лице, нашарено с бяло и червено, с черни вежди и пробити бърни, в дупките на които можеше да се вкара зъб на глиган. В дясната си ръка държеше особен вид тръстикова пръчка, дълга два метра, а в лявата – сноп стрели.

Щом забелязаха дивака, Джовани и Марко прекъснаха работата си и грабнаха пушките. Бяха видели в ръцете му най-страшното отровно оръжие на южноамериканските индианци.

– Какво правят тук белите хора? – запита ги индианецът на развален испански език. – Не знаят ли, че това са земите на червените хора?

– Кой сте вие? – запита Джовани също на испански.

– Горският вампир. И ако пожелае, мога да ви изпия кръвта още тази нощ.

– Нека господин вампирът си отиде и ни остави на мира, ако не желае да изпита нашите оръжия – каза по-малкият брат Марко.

– Значи не вярвате на думите ми? – рече ядосано индианецът, като хвърли зверски поглед към тях.

Същата минута той изсвири. От близкото дърво хвъркна грамаден прилеп с червеникави криле и люспеста кожа и кацна на рамото на дивака.

– Ето хвъркатото животно, което ще изпие кръвта на белите хора, ако не напуснат страната на Патаус.

Като изрече това, той изчезна в гората. Братята бяха така изненадани от появата на хвъркатото животно, че дори не успяха да стрелят срещу индианеца.

– Е? – запита Марко. – Какво ще кажеш за това, братко?

– Индианецът поиска да ни сплаши.

– Какво беше това животно?

– Опитомен вампир.

– Опасен ли е?

– Да, братко – каза Джо вани, като се изправи замислен. – Тези прилепи, тъй многобройни в тази страна, видят ли заспал човек или животно, нападат го, продупчват кожата му и със смукалото си изсмукват кръвта му.

– И сигурно убиват.

– Не, но отслабват организма и за няколко нощи могат да уморят избраната от тях жертва, човек или животно.

– Но индианецът люто ни се закали.

– По дяволите тоя дивак и вампира му. По-добре да продължим – отвърна Джо вани.

Погълнати от работата, двамата скоро забравиха заплахата на вампира от Уругвай.

Усилията им скоро се увенчаха с успех. След кратко копане те намериха една златна жилка. Радостта им беше голяма. Значи мълвата за баснословните богатства, скрити в недрата на девствените гори, не беше празни приказки.

Братята използваха близкото поточе за промиване на златния пясък. Първият им опит ги възнагради богато. До вечерта събраха близо половин килограм злато.

Щастие то ги споходи. Ако златната жилка не се изчерпеше за няколко месеца, можеха да станат собственици на голямо състояние.

– Ще се върнем в нашата Сицилия като перове – разправяше Марко, гледайки жадно златния прах.

– Да, но ако ни нападнат? – добави Джовани.

– Кой може да ни нападне? – запита Марко. – На четиридесет мили оттук няма жив човек.

– А индианецът?

– Да върви по дяволите. Искаше само да ни спласи. Нищо повече.

Но за нещастие се случи обратното.

След една скромна вечеря от сланина и хляб – обикновена храна за златотърсачите – двамата братя изпушиха по лула и се приготвиха да си лягат. Джовани спеше леко. Към полунощ дочу някакъв шум навън. Предполагайки, че някой леопард обикаля около колибата, той не се осмели да отвори вратата и да провери.

Грабнал пушката в ръка, златотърсачът се ослушва известно време, след което си легна наново и продължи съня си.

Какво бе учудването му сутринта, когато видя кръв по ризата и по лицето си.

Повдигна се и поиска да отиде при брат си, но изнемощял падна в леглото.

– Вампирът! – извика той преbledнял. – Значи дивакът изпълни закана си.

Направи свръхусилие и отиде при Марко. Но и той беше изцапан с кръв. От една невидима почти дупчица под слепите му очи струеше кръв.

Джовани го хвана за раменете и го раздруса. Марко се пробуди и

когато погледна брат си, остана учуден.

– Каква е тази кръв по лицето ти? – попита той с отпаднал глас.

– И твоето лице е окървавено – отвърна Джовани. – Вампирът на индианеца.

– Но как е станало?

– Докато сме спали.

– Чувствувам се без сили. Доста кръв трябва да е изсмукал проклетникът.

– Тези хвъркати са много жадни и не пушат жертвата си, докато не се наситят.

– Откъде е влязъл този звяр?

– През комина – каза Джовани. – Няма откъде другаде.

– Ако индианецът дойде тази нощ, скъпо ще ми плати.

– Не се съмнявам в това, братко. Чух подозрителен шум. Помислих, че е леопард. А то било дивакът.

– Да легнем да почиваме, братко.

– Не. Ако останем тук, вампирът ще ни довърши.

– По-добре да убием индианеца и вампира му – предложи Джовани с решителен глас. – Тази нощ ще ги чакаме. Ако посмее да дойде, никога вече не ще се завърне в гората.

Отидоха да се измият на поточето. Чувстваха се тъй безсилни, че бе невъзможно да работят на мината.

Решиха тоя ден да почиват. Джовани обиколи колибата. Търсеше да види индианеца или вампира. Но не откри никакви следи от тях. Намери само отпечатащи от боси крака. Сигурно бяха на дивака.

Щом мръкна, братята се затвориха наново в колибата и се престо-риха, че спят.

Бяха минали няколко часа. Джовани, както и миналата нощ, усети леки стъпки и шум от движещи се клони.

– Индианецът каза той.

– Дали не е някой нощен обитател на гората? – усъмни се Марко. – Тези гори са пълни със зверове.

Джовани се приближи до отвора, който служеше за прозорец, и погледна навън. Луната блестеше с цялото си великолепие и открояваше най-дребните предмети. Ако човек минеше през рядката го-ра, без друго щеше да бъде забелязан от златотърсачите.

Известно време Джовани не виждаше нищо. Дочу обаче слабо сви-рене от близката група палмови дървета. Миг по-късно забеляза красив леопард, над който летеше вампир. От време на време хвъркатото

животно кацаше на гърба му.

– Дори и звярът е опитомен! – помисли Джовани. – Този индианец трябва да е дявол в човешки образ. Дръж пушката си готова за стрелба и се преструвай на заспал.

Братята легнаха на сухите листа и наостриха слух. Чу се леко припласване на криле в комина, а след това една сянка се вмъкна в колибата.

Последваха два изстрела и вампирът падна мъртъв на земята.

– Ако сте го убили, ще накарам моя леопард да ви разкъсачу се глас отвън.

– Индианецът! – извикаха в един глас братята. Напълниха отново пушките и излязоха навън, решени да свършат с дивака. Но не намериха никого. Тогава захвърлиха тялото на гнусното хвъркато животно и се приготвиха да спят спокойно.

На сутринта братята се събудиха бодри и отпочинали. Убедени, че индианецът е напуснал мястото завинаги, те започнаха работа. Него ден събраха още половин килограм златен пясък.

Вечерта решиха да дежурят. И не сгрешиха, защото през нощта чува на няколко пъти рева на леопарда.

Няколко нощи подред страшното животно обикаляше колибата. Веднъж дори се опита да строши вратата.

Братята загубиха съня си. На няколко пъти се опитваха да изненадат леопарда и индианеца, но напразно. Още при отварянето на вратата животното с един скок се намираще сред дърветата. Пъргав като него беше и индианецът.

Хитрият горски жител бе измислил тази нощна тревога, за да ги накара да напуснат мястото. И това много ги изтощи.

Един ден Джовани каза:

– Ще трябва да напуснем мината или веднъж завинаги да се отървем от досадника.

Да изоставят златния залеж, който всекидневно ги възнаграждаваше все повече и повече, не беше по вкуса и на двамата.

Съдбата ги цокровителствуваше и за няколко месеца те можеха да станат едни от най-богатите хора. По-добре беше да се справят с упорития си неприятел.

– Да устроим засада на леопарда – предложи Марко. – Сигурен съм, че индианецът не е опитомил всичките зверове на гората.

– Отлично предложение съгласи се Джовани.

– Но къде да поставим засадат?..?

– Извън колибата. Ще се скрием в клоните на някое дърво.

Подходяща за целта е онази сирабаба. Да се крием там.

– Тази вечер ли, Джовани?

– Да.

Един час преди залез слънце те преустановиха работа. Навечеряха се набързо, след което обходиха рядката гора, за да видят дали индианецът не е дошъл наблизно.

Напълниха пушките си. С помощта на една лиана се покачиха на сирабабата и се скриха всред гъстия шумак. Тук не можеше да ги забележи и най-опитното око.

След малко луната изгря и освети полянката. Из гората зазвучаха хиляди странни гласове. Письци цепеха въздуха, като че ревяха сигналните тръби на стотици кораби. Жабешкият концерт също започна. Понякога долитаха кресливи дяволски викове. Това пък беше нощната разпавия на червените маймуни.

Джовани и Марко, свикнали вече на този шум, не обръщаха никакво внимание на какафонията. Мисълта им беше насочена към леопарда.

Изминали бяха два часа. Джовани забеляза, че листата на храсталака се раздвижиха.

– Марко – пошушна той, – леопардът или индианецът идват.

– Готов съм да ги посрещна – също тихичко отговори Марко. – Ще им докажа, че не съм лош стрелец.

– Разчитам на точната ти стрелба. Чу ли листата да шумолят?

– Да, ей от тази страна. И сигурно оттам ще се покаже леопардът.

Затаили дъх, двамата стояха неподвижни. Само след миг тялото на страшното животно се показа. Беше по-малък от тигър, с жълта кожа, напръскана с черно.

Тези зверове, които в Америка са от породата на тигрите, са надарени с необикновена сила и кръвожадност. При все че не са едри, те са неустрашими и нападат смело ловците. Могат да повалят дори вол и с един удар на опашката си да строшат гръбнака му.

Леопардът, навярно дресиран от индианеца, тръгна предпазливо към колибата. Дългата опашка шибаше краката му. След като обиколи колибата, животното започна да бутат стените.

Сигурно индианецът беше далеч. В желанието си да го дочакат, братята стояха неподвижно на местата си.

– Ще открием огън по-късно – реши Джовани. – Той ще се досети, че не сме в колибата и ще дойде да види какво става.

Звярът обикаля известно време около колибата, след което издаде силен рев. Като че беше някаква покана. Храстите наблизно се отвориха

и в същия миг се показа индианецът.

Беше въоръжен с лък и кама, чието острие блестеше на лунната светлина.

Прекалено благоразумен като всички индианци, той започна да приближава внимателно към колибата. Ако станеше нужда, беше готов да се скрие веднага в гората. Сигурно разбра, че леопардът е неспокоен. Непочувствувал миризмата на човешко месо, звярът започна сърдито да ръмжи.

– Това проклето животно ще ни провали плана – каза полугласно Джовани. – Ако индианецът се досети, че не сме в колибата, ще заподозре нещо и ще се отдалечи. А тогава трудно ще го настигне куршум.

– Да почакаме, братко.

Като че индианецът и леопардът говореха помежду си. Човекът тупаше леко земята с крак, а животното му отговаряше с различни рекове.

– Как се разбират? – учуди се Марко.

– И двамата са синове на гората – отвърна Джовани, – може би затова се разбират.

След малко леопардът доближи до господаря си, наведе глава пред краката му като послушно кученце, сякаш не беше най-кръвожадният звяр на Северна Америка. След това се отдалечи. Но не тръгна към колибата, а към дървото, където дебнеха скрити двамата братя.

Индианецът бавно го следваше, спирайки се на всеки четири-пет крачки.

– Бъди готов – каза Джовани. – Този път ще стреляме и двамата.

– Аз ще стрелям по индианеца заяви Марко.

– А аз по леопарда – уточни Джовани.

Звярът беше вече на около петдесет-шестдесет крачки, а индианецът – на около стотина.

С вдигнати пушки братята се прицелиха няколко пъти. Двата гърмежа нарушиха царящото в този миг спокойствие на гората.

Леопардът се праметна през глава, издаде рев от болка и се изпъна на земята. Индианецът също падна на земята, но веднага скочи на крака и се загуби в гората.

Братята скочиха от дървото едновременно и започнаха да преследват беглеца, решени на всяка цена да го убият.

Но тичането им беше напразно. Той никакъв не се виждаше, нито пък се чуваше нещо. Като че горският вампир бе потънал вдън земя.

– Въпреки това трябва да е ранен – каза Марко.

– Да, защото падна веднъж – съгласи се Джовани. – Сега е по-добре

да го оставим. Ще го потърсим утре.

Върнаха се на мястото, където бе паднал индианецът. По тревата имаше капки кръв.

Одраха леопарда и взеха кожата му за спомен. След това се върнаха в колибата, сигурни, че ще прекарат нощта спокойно.

Три дни по-късно, когато преследваха едно животно, прилично на малък глиган, намериха в гората оглозгай докрай човешки скелет, а до него – сноп папагалови пера. Беше тялото на неукротимия вампир. Ранен смъртоносно от куршума на Марко, той се бе довялякъл до това място. Мравките бяха свършили останалото.

Щом се отърваха от опасния си враг, двамата златотърсачи продължиха упорито започнатата работа. След един месец неуморен труд те имаха вече около четиридесет килограма златен пясък.

Съдбата щедро ги възнагради. Заедно със събраното богатство братята тръгнаха на юг и пристигнаха щастливо в Монтевидео. А оттам потеглиха за родината.

А от необикновеното приключение им остана прекрасен спомен – кожата на леопарда.

КРАЙ

Emilio Salgari

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 24 юни 2007
Книжното тяло предостави Венцислав Пейчев.

Публикация:

ЕМИЛИО САЛГАРИ

РАЗКАЗИ, второ издание

Превод Ев. Фурнаджиев, Ж. Маринов, Т. Чилев

Поредица романи и повести – Издателска къща „Лакрима“ София, 1991

Редактор – В. Антонова

Худ. оформление – П. Мутафчиев

Худ. редактор – М. Узунов

с/о Jusautor, София

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3096>]